

A trip down memory-lane

De aanleiding

Purita is in de voorbije jaren nooit uit mijn hart en hoofd geweest. Een van de signalen was heel duidelijk: ik bezocht met Nelleke een theatervoorstelling in Almere. Op een gegeven moment werd de herkenningmelodie van Purita en mij gespeeld: *Somewhere over the rainbow*. Ik moest huilen in het theater en Nelleke schrok daarvan. Ze wist niet wat er gaande was. Ze vroeg:

‘John ben je niet goed? Ben je niet lekker? Kom mee. Wat is er?’

‘Nee’, zei ik, ‘blijf maar rustig zitten, ik zal je straks vertellen wat er is.’

Toen heb ik haar verteld dat het onze herkenningmelodie was en dat het horen van dit lied mij in een emotionele stemming had gebracht. Nelleke zei:

‘Ga dan een keer kijken, dan weet je wat er met haar gebeurd is.’

Ik heb geantwoord:

‘Nee, dat doe ik niet. Ik ben met jou getrouwd.’

Ik was niet bang dat ik het risico zou lopen mijn relatie met Nelleke op het spel te zetten, maar ik wilde me niet openlijk met Purita bezighouden terwijl ik getrouwd was met Nelleke. Ze wist er alles van, maar voor de rest hebben we er nooit over gepraat.

Nadat Nelleke is overleden is onze jongste dochter Astrid erachter gekomen dat in mijn hoofd een oude liefde zat. Ik heb aan de kinderen het verhaal van Purita Piedad verteld.

Astrid is in de loop van 2014 uit eigen beweging gaan zoeken. Ze heeft gegoogeld en zelfs bij de ambassade navraag

gedaan, maar is er nooit achter gekomen waar Purita was en of ze überhaupt nog leefde. Astrid had zich daar zo druk mee bezig gehouden dat ze haar nu ook echt wilde vinden.

Een week of zes voor Kerstmis zei ze:

‘Pap, ik beloof jou dat ik voor Kerstmis erachter ben of Purita nog leeft. En als ze nog leeft, waar ze nu is.’

Drie weken voor Kerst werd Astrid toch wat benauwd omdat ze bang was haar nooit te vinden. Ze heeft toen contact gezocht met Anita Witzier van het televisieprogramma Memories. Astrid kreeg de boodschap:

‘We zijn nu eigenlijk niet bezig met het programma Memories, maar schrijf een klein mailtje en dan zien we wel wat we kunnen doen.’

Astrid heeft een mail gestuurd van zo’n tien regels, heel kort:

Mijn vader, jonge priester, Filipijnen, verliefd geworden. Zoiets.

Dit mailtje is voorgelezen aan het team van Memories en is kennelijk zo aangeslagen dat de helft van de mensen zat te snotteren. Toen is gezegd:

‘Dit moet uitgezocht worden!’

Ze hebben besloten om het niet uit te stellen maar meteen actie te ondernemen. Memories heeft correspondenten in heel veel landen die namens hen mensen zoeken. Ze hebben meteen contact opgenomen met hun correspondent in Manilla. Het antwoord dat Astrid kreeg was:

‘Als we het niet gaan doen krijg je binnen een week antwoord.’

Astrid kreeg inderdaad binnen een week een mail dat ze er mee bezig waren. Een week voor Kerstmis kreeg ze bericht dat Purita gevonden was, maar dat ze niets tegen mij of iemand anders mocht zeggen. Ze durfde niet naar mij toe te komen; bang dat ze iets zou loslaten.

Meestal ga ik 's woensdags naar Astrid toe. Maandag belde ze op en zei:

'Pap, ik kom dinsdag eens een keer naar jou toe.'

'Prima. Hoe laat kom je?' vroeg ik.

'Om tien uur Pap.'

'Om tien uur?' Dat vond ik erg vroeg.

Ze stond iets voor tien voor de deur.

'Nou dan gaan we maar aan de koffie', zei ik.

'Effetjes wachten Pap.'

Ik dacht: Wat heb ik nou aan mijn fiets hangen?

'Er komt nog iemand', zei ze, 'van Memories.'

Precies om half elf ging de bel en stonden er twee dames op de stoep: Marijke en een stagiaire.

Ze hebben een cameraatje neergezet en in anderhalf uur heb ik mijn verhaal verteld. Toen ik klaar was zei Marijke:

'Ik heb ook een verhaal: Ze leeft.'

Het deed pijn aan mijn hart.

'We hebben contact met haar gehad en ze wil graag meedoen met het programma. Dat betekent dat we héél snel naar Manilla gaan.'

Het plan was om nog in december naar de Filipijnen te gaan, maar vanwege een orkaan werd de reis uitgesteld. Buiten de orkaan speelde ook de ticketprijs een rol: Rond Kerstmis kostten de tickets het dubbele.

Door de orkaan was ook het contact van de correspondent met Purita vertraagd. Zodoende is besloten om te vertrekken op maandag 19 januari 2015.

De vliegreis

De groep waar we mee reisden: Astrid, de regisseur, die we op Schiphol troffen en ik. De cameraman zouden we in Manilla treffen. We vertrokken op maandagmorgen om half acht met het grootste, meest moderne vliegtuig van de Emiraten. Achthonderdzesenvijftig plaatsen!

De verzorging in het vliegtuig was excellent: we kregen een keuzemenu voor een warme maaltijd, vaak warme doekjes, we konden films kijken en hadden veel beenruimte.

Na zeven uur vliegen zou er een tussenlanding op Djibouti Airport zijn, maar omdat het noodweer was hebben we nog een uur rondgevlogen. Na acht uur vliegen zijn we geland en hebben we anderhalf uur de tijd gekregen om de benen te strekken. Na de overstap op een ander vliegtuig zijn we nog zeven uur in de lucht geweest.

Ondanks de goede vliegtuigen was het een zware reis. We kwamen in Manilla rond half vijf aan. Tussen Nederland en de Filipijnen zit acht uren tijdsverschil. In totaal, met in- en uitchecken, waren we vierentwintig uur onderweg.

Aankomst in de Filipijnen

In Manilla stond een taxi te wachten die ons naar het hotel bracht. Een schitterend hotel, maar om daar te komen hebben we twee uren in de taxi gezeten. We moesten door die miljoenenstad heen: een gekrioel van jewelste en tussen vijf uur 's middags en acht uur 's avonds is het de drukste tijd van de hele dag. Daar zaten we precies middenin.

In het hotel troffen we de cameraman, een Nederlander die voordat hij naar Manilla kwam, in Korea een opdracht had gehad. We hebben gegeten, overnacht en de volgende morgen zijn we om negen uur vertrokken met een busje. Dit

busje, met chauffeur, is de hele week bij ons is gebleven. We waren dus met zes mensen: De cameraman, de regisseur, de chauffeur, de Filipijnse correspondentente Elnora, Astrid en ik.

Elnora sprak de lokale talen. Het was prettig dat er iemand bij ons was die de talen sprak en alles voor ons regelde. Het was voor iedereen, behalve voor mij, de eerste keer op de Filipijnen.

Zestig jaar geleden, toen ik de reis van Manilla naar Bayombong maakte, deed ik er vier uur over. De wegen, die dwars door de bergen lopen zijn sindsdien wel verbeterd, maar er is zó veel verkeer bijgekomen dat de reis nu minstens negen uur duurde! Er zijn miljoenen bromfietsen met een bakje eraan waar één persoon in past. Het zijn er zó veel en ze rijden zó langzaam, dat reizen veel tijd kost.

Overall langs de weg zijn dorpen gebouwd en hebben zich kleine winkeltjes gevestigd.

De cameraman, Mark Glastra van Loon, trof de schoonheid en de Zuid-Amerikaanse sfeer van de Filipijnen. Hij was over de hele wereld gereisd en zei dat hij de Filipijnen het op één na mooiste land vond. Op nummer één stond Bangladesh.

Bij de aankomst in Bayombong beleefde ik het eerste emotionele moment. Ik hoorde:

‘John! Kijk eens boven je hoofd’, en daar hing een banier waarop stond: *welcome in Bayombong*. Na bijna zestig jaar was ik weer terug op de plek van Purita.

In Bayombong was geen hotel, wel een B&B. We zijn doorgereden naar de volgende plaats: Solano. Daar bleek voor ons een hotel geserveerd te zijn door Memories. Aan de buitenkant was het mooi, maar aan de binnenkant allemaal wat minder: er was airco, maar als ik de kraan opendeed moest ik hem vasthouden, anders had ik hem in mijn handen.

De bedden waren hard. Filipino's zijn dit gewend; ze slapen op een soort lage tafel: een plank met vier pootjes en een dun matrasje erop.

Astrid en ik hadden in Manilla op één kamer in aparte bedden moeten slapen. Nu kregen we ieder een eigen kamer.

Het hotel had een *welnesscentre*. Daar kon je voor omgerekend vier euro een uur lang worden gemasseerd. Het was heel netjes, met een muziekje, je kon kiezen uit een dame of een heer, strong, medium of soft massage, scrubben. Astrid heeft dat laatste gedaan, maar dat ging zo hard dat ze daar achteraf spijt van had. Ik heb me twee keer laten masseren.

De bevolking

Ik ben geschrokken van de omstandigheden waarin de mensen leven. Vijfennegentig procent van de mensen is straatarm en vijf procent is erg rijk. De armen wonen in huisjes van golfplaten en karton.

De mensen zijn zeer beleefd. Astrid heeft vanaf het allereerste begin gezegd:

'Ik kom terug. Deze mensen zijn zo vriendelijk en aardig.'

Als we onderweg moesten plassen gingen we naar een huis waar mensen voor stonden. Ze vonden het altijd goed als we van hun toilet gebruik wilden maken. Bij een golfplaten tentje waar je water en vruchtensap kon kopen stond een meisje van ongeveer tien jaar. Astrid vroeg:

'Mijn vader is een oude man. Hij moet plassen. Is dat hier mogelijk?'

Het meisje ging naar achteren en toen ze terugkwam zei ze dat het kon. Astrid en ik liepen mee, vier winkeltjes terug. Er was daar een hoge overstap. Astrid zei:

'Hou mij vast. Kijk uit Pap, val niet.'

Toen ik klaar was kwam het meisje naar me toe en hield mij op precies dezelfde manier aan mijn arm vast als Astrid. Onvoorstelbaar. Zo vriendelijke en aardig.

De mensen zijn zo happy, zo gelukkig terwijl het allemaal zo miserabel armoedig is.

Het eten was leuk en spotgoedkoop. Onderweg stopten we ergens bij pruttelende, grote pannen op een vuurtje. In iedere pan zat iets anders. We wezen op de pannen en zeiden:

‘Ik wil iets uit die pan, die pan en die pan.’

Dan kregen we een schoteltje dat helemaal vol geschept was. Zo aten we tussen de middag met zes mensen voor dertien euro.

In de Filipijnen worden honden, die overal rondlopen, gegeten. We bezochten een winkeltje waar een man stond met zo’n bakje met een kindje en een puppy erin.

Astrid pakte de pup op en vroeg aan de vader:

‘Wat een leuk hondje. Wat ga je met hem doen?’

‘Die gaan we dik en groot maken’, antwoordde hij.

‘En dan? Gaat hij het huis bewaken?’

‘Nee, dan gaan we hem opeten’, antwoordde hij.

Astrid zette de pup meteen terug. Ze was geschokt.

Ik kwam erachter dat mijn medicijnen niet in mijn koffer zaten. Dat ik ze vergeten was kon ik me niet voorstellen. Het voorste stukje van mijn koffer was open geweest en kon ik ook niet op slot doen. Misschien hadden ze bij de douane gedacht dat het drugs waren. Gelukkig had ik wel de papieren van de apotheek meegenomen.

Elnora, de Filipijnse correspondent, had een afspraak voor me bij een dokter gemaakt. Eerst werd mijn temperatuur opgenomen, daarna mijn bloeddruk gemeten, ze keek naar mijn gewicht, luisterde met een stethoscoop naar mijn longen